

BV ZiC C/

Jan Fojný

host

soubor povídek

Buzíčci

Jan Folný

21c

Brno 2013

© Jan Fojný, 2013

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2013 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-042-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-043-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-044-9 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-045-6 (Formát MobiPocket)

Svět složenej do krabice,
všechno je bílý a nebo bílý.
Porad', jak dostat se do opice,
mně už na to chybí síly.
(Tomáš M.)

Prodám jetý spodky — slippy, tanga, jocksy, trenky... Jsem
mladej krásnej kluk, kterýho možná znáš ze svý sbírky
porna, ale rozhodně ze svých snů. Nabídni cenu a nešetři,
jsem fakt kus! Za příplatek i prdění do huby!
(Michal H., z internetové seznamky)

You can be happy
You can be happy
You can be happy
You can be happy
(IAMX)

Buzíčci

I.

Ahoj, všechny buziny, buzíci a buzíčci, co tohle čtete!

Byl jsem včera v Termixu a bavil se tam s pár lidma v darkroomu a zjistil jsem, že pět z nich si vede svoje vlastní internetový a facebookový blogy. A v podstatě všichni z nich byli socky, úplný homonuly, co ani nevědí, jak se oblíkat, to by mě fakt zajímalo, o čem tak můžou do těch svých blogů psát. Tak jsem se na ten popud rozhodl, že si k letošním kulatým narozkám, který jsme právě s kámošem Čin-činem v Termixu slavili, nadělím svůj vlastní internetovej blog. Teda kromě jinýho. Vo dárečky z Macu a Lanvinu se přece neošidím, že jo? Ale prostě mi přijde hezký a správný, že udělám u příležitosti svých dvacetin pro svět něco nesobeckýho a zkvalitním ho svými blogovými zápiskami. Doufám, že se mi to zatím daří.

„A o čem píšeš?“ ptám se jednoho nadržženýho kluka v tom darkroomu, zatímco si hraju s jeho ptákem.

On mi ho zasadí hluboko do krku a sykne: „O tomhle, synu!“

Na příštích asi dvacet minut jsem na ten svůj skvělej nápad, psát svůj vlastní homoblog, zapomněl, což ale na druhou stranu svědčí o mých jiných teploušských kvalitách. A pak jsem se ještě sblížil asi se třema dalšíma klukama, nebo možná chlapama, snad ne dědkama, no do obličeje jsem jim neviděl, takže těžko říct, ale žádněj z nich si deník nepíše, jak mi v prodlevách mezi šermovačkama našich ocasů sdělili.

Pak jsem hodně pil a taky tančil a až někdy nad ránem se na mě konečně dostala řada v tanci na pódiu, tak jsem si

stříhl jednu Gagu a jednu Rihannu, což je dost na prd, protože jsem celej minulej týden trénoval Shakiru, ale v tu dobu už byli všichni v klubu stejně tak strašně sežraní, že to bylo vlastně úplně jedno.

Takže jsme někdy před pátou s Čin-činem vypadli na ulici a smažíme si to dolů na Muzeum. Nebo spíš na Buzeum. Vlastně jsem na Čin-čina celou noc tak trochu pozapomněl, ale v tu opilou chvíli na ulici jsem byl rád, že byl se mnou. I proto, že jsem mu sdělil tu skvělou novinu, kterou mi tahle úžasná noc mých narozenek přinesla:

„Čin-čine, mám super novinu: začnu si psát svůj internetovej deník. Blog, chápeš? Budu jako Carrie ze Sexu ve městě. Jen bude ten blog teplej a úplně bombovej. A bude o všem. Co nás buzny pálí. Problémy světa. Problémy světa módy. Sex a tak. Co ty na to?“

Aniž bych si všiml jeho posmutnělý tváře a toho, že mi do kapsy bundy nenápadně vložil malou krabičku s mašlí jako dárek, se Čin-čin ke mně naklonil a vlepil mi jemnou, mlaskavou pusku na tvář.

„Všechno nejlepší k narozeninám, Míšo!“

„Ty vole, Čin-čin, mně je dvacet, kurva, hustý, co?“

„No. Hele z tebe hrozně táhne to...“

„Co?“

Čin-čin je dobrej kluk, správná buzna, ale co mě na něm dost štve, je to, že mu občas docházejí slova a někdy je zase motá. I když se tady v Česku prý narodil, jeho čeština zkrátka není úplně stoprocentní. Tak jako třeba moje. On by si blog vést teda nemohl.

„Chlast?“ pomohl jsem mu.

„Ne. Táhne z tebe čurák,“ řekl konečně a v tu chvíli jsme se začali strašně tlemit tomu, jak to zní. Nebyli jsme vůbec k zastavení.

„Ne jeden, ale hned několik, abych byl přesnější, Čin-čine. Čuráci. Plu-rál. Chápeš?“ A byl jsem v té chvíli na sebe tak pyšnej, že používám takový velký a chytrý jazykovědný termíny, což mě fakt utvrdilo v myšlence, že můj homoblog, kterej právě teď čtete, bude bomba, hukot, megasukces.

Druhej den jsem se sice probudil s vražednou kocovinou a příšerným hladem, ale žrát dneska nebudu, musím spálit ty polknutý bílkoviny a alkoholický kalorie ze včera, to je snad jasný, ne. Jsem ale pořád euforickéj a cítím se sexy až k sebeopíchání. A pak jsem objevil v kapse svý bundy dárek: hned z něj rvu papír a objevuju ajfon, na kterým je zespoda vyryto „K Tvým dvacetinám od Lukáše“. Bomba! Takovou radost jsem neměl od chvíle, kdy minulej měsíc v mém oblíbeným solárku měnili trubice. Ten Čin-čin má styl, to se mu musí nechat. Moje euforie se ještě zvýšila! Je mi dvacet, jsem sexy, mám úžasný plochý břicho a novej ajfon.

A taky mám úžasnej internetovej blog, kterej jsem na tom ajfonu hned začal ťukat a kterej zrovna teď, vy všichni buzíčci, čtete. Budu tohle velkolepý slovesný dílo legendárního krále teplý Prahy, tedy mě, pokaždý cvakat na mobilu, tak případný chybičky formálního rázu připisujte technologickejm systémům nebo rovnou těm smutnejm čínskejm klukům a holkám, co ty ajfony někde na rýžových polích za jeden dolar měsíčně montujou. Rozhodně je nepřipisujte mně. Můj skvostnej teplej biosystém totiž funguje naplno a neomylně.

Život je skvělej!

II.

Ahoj, buzíčci, vy sojky čepýřivý!

Tak, a je to! Potvrzeno, ofiko. Váš sexy vypravěč, teda jako já, je rozhodně ten nejlíp vypadající kluk v mém fitku.

Můj úhlavní nepřítel v boji o tento titul našeho vinohradského fitka, jeden polosvalovec, co si o něm všichni myslí, že je krásnej, a co si hraje na velkého intelektuála a prej napsal knížku nějakých homosexuálních báchovek, Andersen jeden (já knížky nečtu, copak jsem lesba?), ale přitom je to jen takovej ubožák, kterej se mezi sérkama činek a strojů povzbuzuje k ještě lepším kulturistickým výkonům takovým tím drsňácky mužným boucháním pěsti do dlaně, ale svoje buzerantství stejně neskryje, vždyť si na běžícím pásu vždycky pobrukuje teplý songy od zpěvačky Dido, tak tenhle lůzr, co si hraje na heteračku a co mu je určitě tak nejmíň třicet — mrtvolaáá! —, se včera dost odvázel a u benčáku se ke mně přitočil.

„Dobrý boty. Co jsou zač?“ zahájil jakože neformálně, ale voběma nám bylo jasné, že mě chce.

Skutečnost, že na mých černých sálovkách jsou po stranách obrovský najkovský fajfky, mě sice moc o jeho inteligenci nepřesvědčila (tenhle trapoň že napsal nějakou knihu? Ta teda musí vypadat!), ale i přesto jsem projevil ve svých odpovědích dostatečnou míru ledabylýho zájmu, že jsme nakonec přece jen skončili spolu v jedné kóji fitnessáckých sprch.

Nelíbili jsme se, jen jsme se o sebe otírali. Stačil jsem ho i v rychlosti zkouknout: to, co pod tričkem vypadá možná

jako svaly, je v reálu a v nahotě spíš tuk. Je to vlastně takovej ten „kulturista“, co je víc tlustej než vyrýsovanej. Fakt hnus. Byly to nervy, ale nakonec se to fakt stalo a dopadlo to v můj prospěch: šel na kolena jako první, což samozřejmě neznamená nic jinýho, než že jsem hezčí, víc sexy, víc chtěnej.

Když bylo po všem, tak to tenhle visoň podělal už úplně. Prej: „Nedáme si spolu jonták? Nebo třeba kafe?“

A já, jak jsem ho tam tak viděl, po bradě mu ještě tekla moje DNA, jsem k němu nadobro ztratil poslední zbytky respektu a hlavně zájmu a poslal jsem ho do kytek.

Takže místo na kafe s panem Tučným šel váš sexy vypraveč, teda jako já, po fitku do kina se svým teplým kámošem Čin-činem. Stejně už jsem měl ten den ráno jedno latéčko. Dalších 180 kalorií navíc jsem si fakt nemohl dovolit. Přece nechci dopadnout třeba právě jako ten tlustej ubožák Andersen Dido.

Teplej kámoš, se kterým jsem šel včera do kina, se jmenuje Lukáš, ale já mu říkám Čin-čin. Je to Vietnamec od nás z pankráckýho sídliště, ale takovej ten, co není moc hezkej. Má mastný vlasy a akné. Jednou se mě ptal, co používám na vlasy, že je mám tak hezký a zářivý, a co na obličej, že ho mám čistej a bez jebáků. Samozřejmě jsem mu nakecal nějaký úplný hovadiny, jako že nějaký sračky od Neutrogeny pajcovaný napůl s medem a jogurtem Dobrá máma. Nemůžu riskovat, že se jednou přece jen mastnoty svýho vlasovýho porostu a toho hnusu na tvářích zbaví a bude fakt sexy a atraktivní, protože to vybraní Vietnamci fakt dokážou bejt, to už bych s ním do kina nikdy nešel.

Nejdřív jsem ale musel Čin-čina vyzvednout u něj v práci — ve špinavým čínanským bistru za Valentinem, což samo o sobě bylo dost traumatický. Ano, ten šikmookej teplej král Sapy, můj kámoš Čin-čin, chodí ve svém volném čase pá až ne deset až osumnáct makat ke svému strejcovi, teda jestli i v Asii mají tyhle rodinný tituly. Je úplně blbej, mě by ani nehlo. Strašně to tam smrdělo žrádlem a Čin-čin provokatér se mě dokonce zeptal, jestli nemám hlad, jestli si tam něco nedám.

„Chceš mě mít na svědomí?“ Ale aby se nenaštval, že pomlouvám ty jejich vinohradský psy rozsekaný do nudlí, tak jsem se hned vzápětí vymluvil, že už jsem jedl. Což byla svým způsobem pravda, protože mě v žaludku ještě pořád trochu tlačil tampon, kterej jsem v pátek vyžebal na sousedce a vzápětí ho polknul. Pozor, následuje důležitá dietologická rada: Je to tak, osmažená vata už nefrcí, ta už se nežere, to vám potvrdí každá lepší modelka. Ve světě krásných a štíhlých, kterému samozřejmě předsedám já, hahaha, se teď baští kousky dámský intimní hygieny. Nejlépe óbéčka. Líp a dyl v žaludku bobtnají. Polknete tampon a pak už jen pijete.

Ještě před kinem jsme jen tak z prdele zašli Na Příkopch do jednoho předraženého hračkářství. Čin-čin furt něco kydal o tom, že to je skoro jako bysme byli na rande, ale já ho moc neposlouchal, já se děsně bavil těma úchylnýma sračičkama pro haranty za tisíce korun. Nejvíc mě dostala panenka Kena. Toho, co šuká Barbie. I když tenhle nejnovější typ asi těžko, to je jasná buzna. Jmenuje se Raul, je rádoby metrosexuál a v rámci hraní si ho můžou děti vyšlechtit.

Natužit mu vlasy, oholit si ho podle vlastní potřeby, navonět. A největší prča je, že Raul mluví. Respektive do něj nahrajete svoje slova, a když mu pak vyhrnete polo a zmáčknete čudlík na zádech, co vypadá jako obří jebák, tak on to zopakuje. Jasně že jsem se neovládl a nahrál do něj: sak maj dyk. Děsně jsem se tomu tlemil. Fakt prdel, úplná Choi, jak říká Čin-čin.

No a pak jsme šli do kina. Na nějakou teplou komedii s Jimem Carreym a Ewanem McGregorem. No šlo to, no, ale stejně jsem to nedokoukal a odešel dřív. Já mám radši romantický komedie, teda pokud v nich nehraje Jennifer Aniston, ta mě sere. Nejradši mám Anne Hathaway a její Deník princezny. Carrey byl dost trapnej, přehrával. A McGregor zase dost tlustej. Sakra, to je ale nepovedenej den — všude tlustý lidi! Do toho se Čin-čin vedle mě cpal jako prase velkým balením emenemsů, arašídovýma, až se mi udělalo blbě, a tak jsem radši z kina odešel na vzduch.

Skočil jsem před kinem na tramvaj, teda jako ne na ni, ani ne pod ni, hahaha, ale do ní, to je snad jasný, ne, a jel zpátky domů. Po cestě jsem měl radši zavřený oči, protože tlustokožci byli všude — v tramvaji i na ulicích. Úplně mi zkazili den. Můj den! Den nejlíp vypadajícího kluka mýho fitka. Tlustý lidi fakt zkurvej všechno.

Domů jsem přišel úplně vyčerpanej, nasranej a bez nálad. Hrál jsem si pak celej večer se svýma hezkýma vlasama, a to až do chvíle, než jsem se začal cejtít líp.

III.

Ahoj, buzíčci!

Tenhle víkend matce ruply nervy (po pravdě, trochu mě překvapuje, že to na ni přišlo až teď. Trochu pozdě, matičko, ne?) a zakázala mi jít v sobotu pařit/chlastat/bavit se/kurvit se. No, zakázala. Zakázat mi může leda hovno, ale spustila takovou srdceryvnou scénu, že jsem se obětoval a na oltář rodinný pohody položil příšerně nudnej sobotní večer prožitej doma.

Matka celej podvečer tiše štkala a v slzách plácala na plátky vecky pomazánkový máslo značky S-Budget (tyhle prázdný kalorie mají sblížit naši už tak dost rozhašenou rodinu? To těžko, matko. Dneska nějak prohráváš na celý čáře). Fotřisko přepínalo celý den z jednoho fotbalu na druhý, z La Ligy přes Bundesligu na Premier League a zase zpátky (českou ligu ignoruje, ta je prý plná buzerantů). Já si k němu sedal na gauč vždy jen na posledních pět minut těch zápasů a předstíral tak chapáckej zájem o fotbal. Ale spíš mi šlo o to, abych alespoň trochu projasnil ten smutnej svět ošklivých, nafouklých pražských mužských těl, ve kterým jsem nucenej žít, fotra a většinu svých spolužáků a známých v to počítaje. Prostě jsem chtěl alespoň na fotrově plazmě vidět krásná vysportovaná těla. To když si fotbalisti vyměňovali trika. Bohužel to moc nedělali, asi na tý ekonomický krizi v Evropě fakt něco bude, žádný plejtvání dresama. Škoda, jediná věc, co mě na týhle vymrdaný zábavě pro hloupý heterácký masy bavila. Takže jsem měl naštěstí furt dost klidu a času na to, abych si přes ajfon vytunil svůj

už tak převelice luxusní profil na iboys. Charitativně jsem tam odpálil dvě novy fotky svýho péra, ať má ta onanistická chamrad' úchylů při sobotě trochu radosti (a pak že jsem bezcitnej a neempatickej).

Po tom trapným sbližovacím rodinným rituálu aka žraní chlebičků se rodičovstvo rozhodlo zasunout. Naštěstí jen DVD Tanec s vlky do přehrávače (doufám, že to je taky to jediný, co spolu zasunou, grrr). Ten film byl nějakěj čtyřhodinovej (!) proindiánskej výmrd z Divokýho západu v hlavní roli s Kevinem Costnerem. To je ten proplešlej, neslanej nemastnej vocas, co někdy v minulým století dělal bodyguarda nebožce Whitney. Naši se naštěstí u filmu nalezvali jak o závod levnou frankovkou, takže mi moc pozornosti nevěnovali a hlavně brzo vytuhli. V náhlým návalu energie a do značný míry vinou znechucení z toho, že jsem čtyři hodiny sledoval nějakýho geronta, jak běhá v bederní roušce po lese a honí indiány, jsem zrevidoval svoje původní rozhodnutí abstinovat, co se chlapů týče, a nakonec přece jen vyrazil do centra. Trochu se zpařit/zmastit/zabavit/vykurvit.

V nonstopu u nás na sídlišti jsem si koupil malou vodku a hned při čekání na noční bus jsem se do ní pustil. Pokaždý, když jsem přiložil hrdlo láhve k puse a zaklonil hlavu, tak mi pohled vyjel po protějším paneláku a shodou okolností se vždycky zastavil na Čin-činově okně. Bylo tmavý. Asi už spí. Neměl bych mu zavolat a vzít ho s sebou? Raději ne. Čin-čin by zas moc moralizoval a to je po otřesným dnu stráveným v pekle zvaným rodinný kruh to poslední, co jsem potřeboval.

Bylo nějak po půl čtvrtý ráno, kdy mě bus vyhodil v centru a já zamířil do Štěpánský do StaGe klubu. Tam už jen samý vylitý bledý tváře. Na baru jsem si koupil dva redbuly, potajmu je zalkoholnil zbytkem vodky z vlastních zdrojů, pak ještě bohemku a jal jsem se hypnoticky trsat mezi tamějšíma zombiema. Já: ten, co luxusně tančil s flaškou sektu. Oni: čubičky bez stylu a ducha postižený epileptickými záchvaty. Odradil jsem pár zoufalejších uslintanejších ataků od nadřazených asociálů s odkazem na svůj profil na iboys a na tenhle blog, abych si pak přece jen jednoho šťastlivce vybral (není tý charity na jeden den až moc?), a to jen proto, že už bylo fakt pozdě a on vypadal jako Klír. Jako ten návrhář. A toho já žeru/uznávám/zbožňuju/miluju. Teda toho pravýho. Ne toho, co jen vypadal jako Klír.

S tím, co jen vypadal jako Klír, jsme vyšli ze StaGe nějak před pátou a někde v průchodu na Žitný jsme postupně před sebe poklekli v té nejhranější veřejné nedělní modlitbě, kterou kdy centrum Prahy zažilo, hahaha (tohle Kristovo tělo, co jsme si navzájem vkládali do úst, by se ti ale moc nelíbilo, Duko). Prostě příjemná a nekomplikovaná *choi*. Pak jsme se tak nějak beze slova rozešli, on směrem na Karlák, já na Muzeum, nebo spíš na Buzeum, na první metro. Celou cestu domů jsem si pohrával s myšlenkou, že změním název svého profilu na iboys na svůj nový indiánský jméno, totiž na Ten, co kouřil Klíra, ale nakonec jsem se rozhodl, že nezměním, neboť ta nevzdělaná internetová pakáž stejně neví, kdo takovej vizionář/guru/ikona/bůh jako Klír je.

Doma, kam jsem dorazil asi v šest ráno, jela znovu (!) ta čtyřhodinová nuda o tom zoufalci, co tančil s vlky. Dárci

mýho života trapně zlomený před televizí v hlubokým připilým spánku (bože můj, takhle dopadnout, tak se radši zastřelím), a kdyby zničehonic nezapípal fotrův mobil — nastavil si upomínku na to, aby se mohl koukat brzo ráno na formule, fakt lůzr, co se realizuje jen v podobě televizního fanouškovství — tak by ani nevěděli, že jsem byl venku.

„Kdes byl?“ zeptalo se fotřísko.

„Venčit Bena,“ odpověděl jsem. Jasně že věděl, že mu lžu, protože náš hrubosrstej čtyřnohej chcípák (tak a teď už znáte celou moji vypečenou svatou rodinku) si samozřejmě tak jako vždycky hlasitě pochrupeval a poprdával pod stolem v kuchyni, ale stejně na to fotr nic neřekl, formule totiž zrovna začínaly. Černý svědomí z toho, že jsem mu lhal, stejně ale mít nemusím, protože svým, trochu perverzním způsobem ta hláška, že jsem venčil Bena, lží nebyla. Já totiž někdy svému péru říkám (kromě jinýho) i Ben (z italskýho bene, bene), hahaha.

Ještě než jsem skočil do postele, jsem zkouknul iboys. U dvou nových fotek svýho péra / Bena / kropidla / ředitele ústavu přes bodání jsem napočítal dohromady osmdesát pět plusek a pětatřicet vesměs obdivnejch komentů. Jeden z nich dokonce i od kluka, co vypadá jako Klír.

Život je skvělejší a já za ním v tomhle směru nezaostávám!

IV.

Ahoj, buzíčci, vy vokurky svraštělý, ne hadovky, ale mininakládačky!

Dnes mám absolutní bombu: váš sexy vypravěč, teda jako já, je zamilovanej! Jo, skutečně, jsem! A tentokrát je to už fakt doopravdy — ne jako minulej týden, kdy jsem nešťastnou náhodou políbil nějakýho anonyma na soukromý fuck fiestě v Mánesovce. Tentokrát je to fakt l-o-v-e!

Zamiloval jsem se do Květovaného kviksilvra. Teda já mu tak říkám, protože zrovna tyhle šortky měl na sobě, když jsem ho poprvé uviděl. Ve spa v Plaze. Zrovna jsem šel z masáže na fejšl, na sobě jsem měl svůj dýendží župánek a v podpaží knížky z knihovny (no dobrá no, nebyly z knihovny, vlastně to nebyly ani knížky, ale bylo to starý číslo Elle a nový číslo Harper's Bazaar. Ale neplatil jsem za ně, vzal jsem si je ze stolku, když jsem čekal na tu masáž, takže to tak trochu je jako z knihovny), když do mě omylem vrazil. Až to bude jednou někdo točit jako celovečerní film, takovej můj životopis, tak tady na tomhle místě budu trvat na zpomaleném záběru. Je víc emocionální. A že ta situace teda emocionální byla! Časáky mi vylítly z ruky, rozsy-paly se po dlaždičkách. Oba jsme se pro ně sehnuli. Naše ruce se dotkly, a to těsně nad obrázkem těhotný Simony Krainový na obálce Elle. Zvedl jsem zrak přes jeho polonahý opálený tělo a květovaný plavky (v nich nic malýho, žádněj podvod jak u Mekáče, ale pořádná porce, jak jsem si stačil všimnout a správně odhadnout, netrčel mu totiž v plavkách dopředu, ale pěkně dlouze visel, tak jak má, a to tam nebylo až zas tak teplo!). Dorazil jsem svýma očima až k těm jeho a naše pohledy se potkaly a já hned věděl, to jo ono! To je on! Taky proto, že měl barevný kontaktní čočky, zářivě modrý. A barevný kontaktní čočky jsou po penězích

a trendovejch hadrech hned tou třetí věcí, co mě na chlapech fascinuje. Všimněte si, že ne auta, že ne luxusní auta, ta mě nechávají chladným. Doma mám zelený, teda jako zelený kontaktní čočky, ale nosím je jen při zvláštních příležitostech a o sobotách do Termixu. Takže jsem mu fascinovaně zíral do těch úchvatných modrých očí a celej poblouzněnej mu poděkoval, že mi zvedl ty časopisy a vrazil mi je zpět do podpaží.

„Není za co, kámo,“ řekl, usmál se — tady budu navrhovat detail jeho smyslných rtů a zářivých zubů a zpomalenej záběr do stran se rozjíždějících koutků — a poplácal mě přátelsky po ramenou. A pak odešel: nádhernej zadek v květovanějch bermudách!

Hned po fejšlu, na kterým jsem byl celej bez sebe a jako by rozpálenej, jsem pospíchal do šaten, jestli ho tam ještě nezastihnu. Ale nebyl tam. Tak jsem hned nažhavl ajfona a přihlásil se do Grindru — za Grindr bych dal Nobelovku! —, jestli ho tam náhodou nenajdu. Nenašel. Možná proto, že signál tam byl hodně slabej. Najednou mě vyděsila myšlenka na to, že třeba Grindr nemá, že je to heterák a já už ho nikdy neuvidím.

A pak doma jsem si nasadil ty svoje kontaktní čočky, a to i přesto, že není sobota a ani nejdu do Termixu. Byl jsem celej konsternovanej a řekl bych taky dost zamilovanej. Vejral jsem jak v tranzu na Simonu Krainovou na tý obálce, myslel na svýho Květovanýho kviksilvra a honil si u toho. A to dělám doteď. Nemůžu se dočkat zítřka. To půjdu znova do Plazy. Co kdyby tam zase byl? Ale co když je to opravdu heterák? Vzpomínám si, že někdo řekl, že láska je

komplikovaná. To teda je, to můžu s klidem potvrdit. Už vím, Lucka Vondráčková to řekla jednou na Nově.

Jo a mimochodem, chci, aby mě v tom filmu o mně hrál Taylor Lautner. Minimálně.

v.

Ahoj, buzíčci, vy hadice vytahány!

Dneska mám pro vás historku, co se mi stala včera, a to takovou, že vy všichni čtenáři, co mě nenávidíte, mě budete nenávidět ještě víc. Navíc je to příběh dost otevřený, takže doufám, že ho skousnete. Doufám, že vaše upjatý, sevřený, konzervativní anály moje dnešní vyprávění vydrží.

Předevčírem jsme s mojí sousedkou uzavřeli výměnný obchod: její novej sexoň, nějakýj Armén, co v Praze dělá pro jedny nóbly aerolinie, mi zdarma sežene otevřenou byznys letenku do vybraný destinace a já na oplátku vysexuju Arménova kamaráda, nezkušenýho zakuklenýho teplouška, co pro tu stejnou leteckou společnost dělá správce sítě. Tenhle ajťáček si prej potřebuje s někým zkušeným ujasnit, jak to vlastně má.

Asi by mi to mělo lichotit, že se po mně chtějí takovýhle služby. Trochu mi to lichotí a trochu nelichotí.

„Nedělej herečku, vždyť to děláš běžně a rád. Akorát tentokrát za to dostaneš odměnu v jiný podobě než finanční,“ přesvědčovala mě sousedka, protože se mi do toho opravdu moc nechtělo.